

Tuần Báo Vô Vi

11 tháng 4 năm 2021

Số 546

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bệnh có phải nghiệp không?
- 2) Phi cơ bay thẳng có lợi lộc gì không?
- 3) Thực hành tiến tới có hữu ích gì không?
- 4) Thuận thiên giả tôn là sao?
- 5) Quy nguyên thiên giác là sao?
- 6) Tại sao sống không yên?
- 7) Tại sao động?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 22-06-2003 12: 20 PM 1) Hỏi: Bệnh có phải nghiệp không? Đáp: Thừa bệnh mới thật sự là nghiệp lực. Kệ: Nghiệp duyên sanh bệnh khó gieo duyên Trí động không hành khó giải yên Hiếu nghĩa không còn duyên động loạn Thành tâm tu luyện sẽ an yên.	Atlantic city, 23-06-2003 3: 30 AM 2) Hỏi: Phi cơ bay thẳng có lợi lộc gì không? Đáp: Thừa phi cơ bay thẳng rất lợi cho sự tồn kém. Kệ: Thực hành đi tới bớt hao xăng Phát triển giao liên giải khó khăn Cải sửa chơn hành duyên đạt tăng Thực hành tiến tới tự phân hành.
Atlantic city, 24-06-2003 5: 40 AM 3) Hỏi: Thực hành tiến tới có hữu ích gì không? Đáp: Thừa thực hành tiến tới có lợi cho trí tuệ. Kệ: Thực hành tiến tới càng minh tiến Học hỏi không ngừng thức giác minh Vì bất tuân lệnh Trời khó giúp Thành tâm tu sửa rõ hành trình.	Atlantic city, 25-06-2003 7: 55 AM 4) Hỏi: Thuận thiên giả tồn là sao? Đáp: Thừa thuận thiên là tiến hóa tới vô cùng. Kệ: Thuận thiên giả tồn thì sanh tiến Khai trí mở tâm cảm thấy hiền Duyên đẹp tình đời không chuyển tiến Quy y Phật Pháp tự tâm hiền.
Atlantic city, 26-06-2003 10: 45 AM 5) Hỏi: Quy nguyên thiên giác là sao? Đáp: Thừa quy nguyên thiên giác là sẽ toàn tín nơi khả năng của chính mình. Kệ: Thực hành thức giác tự tâm tu Thức giác tâm tu tự giải mù Quy hội chơn tình tâm hội đủ Thân thương tận độ chuyển phân bù.	Atlantic city, 27-06-2003 9: 10 AM 6) Hỏi: Tại sao sống không yên? Đáp: Thừa tự rước động thì phải sống không yên. Kệ: Thực hành không đúng sống không yên Chuyển hóa tâm tư cảm nổi liền Mê chấp vẫn còn trong ý tưởng Bình tâm thanh tịnh tự an yên.
Atlantic city, 28-06-2003 8: 40 AM 7) Hỏi: Tại sao động? Đáp: Thừa tại mất sự quân bình của nội tâm. Kệ: Thương tâm muốn cứu động tâm lòng Động trí phân tâm tự chuyển vòng Trí ý không thông tự tháp tông Quy nguyên đường lối giải lòng vòng.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 9 (tiếp theo)

...

Có chút xúu đó, rồi sợ đầu này, sợ đầu kia, sợ đầu nọ, làm sao tu? Sợ ông này, ông kia. Ôi chu choa, ông đó ông tu bao nhiêu lâu, ông đó là trưởng huynh, nói lung tung, vô ích! Người Vô Vi chỉ xét đêm hôm ông có tu thôi. Vậy cho nó nhanh, nó nhẹ. Chớ đừng vì nể trong tình bạn đạo mà tự gây đau khổ và tối tăm. Rồi nghe cái đám nói láo, thêm mệt. Mình phải tự sửa mình, thực hành để đi tới. Bất cứ tiếng nói gì ở xung quanh mình, bất mãn đi nữa, cũng cảm ơn. Đó là cơ hội để cho tôi tìm hiểu sự sáng suốt của tôi. Nếu tôi sáng suốt thì không bao giờ những tiếng nói đó có thể vô trong lỗ tai tôi được. Nếu phản đối diện người truyền pháp mà được thanh nhẹ, mới rút bộ đầu tôi đi lên để tôi càng ngày càng nhẹ và tôi nghe thấy tôi thiếu sót. Cái đó tôi nên nghe! Nghe để chi? Nghe để thúc đẩy việc hành tiến của tôi, hữu ích cho tôi. Tại sao tôi không nghe? Còn nghe không thúc đẩy sự hành tiến của tôi, tôi nghe làm gì? Nghe để rước sự tăm tối cho nội tâm tôi, tôi nghe làm gì? Vô ích! Tự nhiên, cái đó là tự động, nó không bao giờ nghe.

Các bạn thấy đúng là khi các bạn ngồi nhắm con mắt, bộ đầu các bạn rút tẩn tẩn, riu riu nhẹ nhàng. Tâm khảm các bạn không còn như cục đá đè ngực nữa, thì các bạn ngồi đó để nghe cho nó nhẹ nhàng, cho nó sung sướng, cho nó cởi mở, để về tự hành tiến. Cái đó là đáng nghe, là bề trên làm, không phải người phàm có thể làm được. Sự sáng suốt kéo mình và dẫn tiến mình đi lên, chớ không phải lợi dụng đề tâm khảm của mình.

Cho nên, tu bên Vô Vi không sợ sệt một ai. Chỉ sợ chúng ta làm tối tăm lấy chúng ta mà thôi. Chỉ sợ chúng ta vun bồi sự lười biếng và không chịu hành trì đó thôi, chớ chẳng sợ một ai? Các bạn thấy rõ, cần gì phải sợ một ai?

Tu là gì? Là tu bổ, sửa chữa, xây dựng cho tôi tiến hóa, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Đó là sự công phu do chính tôi, tôi mới đóng góp cho tôi, tôi mới rõ sự sai lầm của tôi. Tôi mới sửa được. Thấy rõ

chưa? Không lệ thuộc bởi một ai, nhưng mà ở đời chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức để xóa bỏ tánh ích kỷ sẵn có của mọi người. Thương yêu với nhau, xây dựng và giúp đỡ lẫn nhau.

Mỗi người hành pháp đứng đắn rồi thì xét lời nói bất cứ một người nào ở xung quanh mình, thấy rõ trình độ họ tới đâu. Họ nhẹ hơn mình hay họ nặng hơn mình, thấy rõ rồi. Trong cơ hội trao đổi để hành tiến, cái đó là cao quý nhất. Hỏi cái trước các bạn nên học không? Nếu đối phương không trước, làm sao các bạn thấy trước còn dính líu với bạn, mà các bạn cho là tôi đã giải được 20%, 30%, 50%, 60%, 100%. Lúc đó, các bạn thấy có cơ hội an ủi bạn, do người trước đối diện với bạn.

Chúng ta phải hành trì mới ảnh hưởng người khác được, trong thực hành rồi mới thấy. Còn không thực hành làm sao thấy? Dùng lý luận làm sao thấy? Lý luận chúng ta chỉ ôm một khía cạnh nào mà thôi. Ôm có chút xúu rồi đem ra trách người này, trách người kia, trách người nọ, cái hiểu có chút xúu mà không chịu hiểu cái lớn rộng vô cùng tận. Cũng nhiều người nói rằng hồi nào giờ, tôi tu về Nam Mô A Di Đà Phật, mà bây giờ Ông Tám kêu niệm Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn. Rồi hỏi ý nghĩa Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn nó có ăn khớp với Nam Mô A Di Đà Phật không? Hỏi chơn lý hai bên có dạy người ta đi ăn cướp không? Dạy người ta sân si không? Dạy người ta giận hờn lẫn nhau không? Không! Điều trong chu trình cởi mở tiến hóa trở về sự ổn định của nội tâm mọi người. Chớ không dạy con người làm điều sai quấy, bực tức.

Tại sao người tu lại cho đó là bực tức? Rồi nói tôi chấp nhận cái này, không chấp nhận cái kia? Bất cứ cái nào của người tu về Vô Vi là dùng điển, mà điển lúc nào cũng giải thông bất cứ mọi tâm trạng, mọi nơi, mọi giới đều trong chu trình tiến hóa. Tại sao lại có cái chấp nhận và không chấp nhận? Có cái sửa mình để tiến thôi! Có bao nhiêu đó mà không

biết, ở trong lần quần đen tối, tu không thành rồi tạo thêm nghiệp, mịch lòng bề trên thì tự đem lại sự tăm tối cho mình. Tại sao kêu bằng mịch lòng? Là chúng ta gục đầu xuống, không thêm hướng thượng để hưởng sự sáng suốt ở bên trên chiếu hóa. Bên trên đầu cần tới mình, thì mình là người tự đóng cửa, đem lại sự tăm tối cho chính mình, có phải tạo kẹt cho chính mình không? Tu không tiến là vậy đó các bạn.

Cho nên, các bạn xóa bỏ tất cả sự nghi kỵ đó và thực hành Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Chỉ có bao nhiêu đó là dẫn giải cho các bạn tiến tới vô cùng tận. Có bao nhiêu đó là các bạn tiến thôi! Lúc nào cũng giữ dừng tham có nhiều hơn rồi bị kẹt. Chớ pháp này chỉ có Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải tỏa tất cả sự ô trược của nội tâm, nội tạng và đem lại sự sáng suốt văn minh đời đời. Bất cứ cái lý gì chuyển hóa xuống các bạn cũng giải và cũng hưởng được.

Tôi mở cho các bạn và kêu các bạn hòa với tất cả và học nơi tất cả là chỗ đó! Nhưng tới bây giờ cũng

chưa có người nào ý thức rõ câu tôi nói. Rồi đâm ra tạo sự sân si cho chính mình, rồi nghi đầu này, nghi đầu kia, nghi đầu nọ, tu không tiến!

Cho nên những bạn gần tôi, được xóa bỏ những cái đó, mà những bạn xa tôi thì nghi đủ thứ hết. Tự gây sự chậm tiến cho họ vì sự trần trược của họ quá nhiều. Họ không chịu giải tỏa lấy họ, tạo sự kẹt cho họ mà thôi!. Khi nghe được lời nói của tôi xác nhận một lần nữa, các bạn cứ giữ lấy đó đi thì thấy nhẹ nhàng, không bao giờ bị kẹt. Không có bề trên nào ghét các bạn, chỉ có các bạn có quyền ghét bề trên mà thôi.

Cho nên, các bạn phải xét kỹ sự lớn rộng của bề trên. Người ta không rảnh mà vun bồi sự sân si, chỉ có người thế gian eo hẹp mới vun bồi sự sân si đó thôi!

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

B, ngày 29/9/2001

Thầy kính yêu,

Nhân ngày đại hội sắp tới con viết lá thư này nhờ chị H kính trao Thầy. Đầu thư con kính chúc Thầy pháp thể khang an và sinh nhật Thầy có thật nhiều đứa con biết quay về bến giác.

Thầy ơi, con biết chỉ có như vậy thì Thầy mới vui thôi. Bao năm học đạo con hiểu rất rõ tình thương Thầy ban cho chúng con bao la như biển cả. Nhưng Thầy ơi, nghiệp lực của chính bản thân con quá sâu dày con đã không thoát khỏi cảnh vay trả của cuộc đời, để rồi con vấp ngã trên đường tình ái. Con thật xấu hổ khi làm người không trọn, thì thiên đạo sao thành. Đối với con Vô Vi là pháp quý nhờ có hành pháp mà con được hiểu rõ mình hơn, đôi khi con muốn nói thật lỗi lầm của mình nhưng con sợ làm nhor đạo pháp, tội con làm con chịu gánh lấy chỉ mong sao Trời Phật độ con qua khỏi bến mê của cuộc đời. Dù đúng hay sai, đêm đêm con vẫn hành thiền không dám bỏ, mỗi buổi sáng lạy kiếng Vô Vi 50 cái. Vẫn hướng tâm về Tổ Thầy nguyện nhờ pháp lực hóa giải nghiệp lực.

Thầy kính yêu, đôi khi con ngửa mặt nhìn Trời mà lệ tuôn trào, tại sao cho con học bài nặng quá, rồi con tự biết rằng đây là cơ hội cho con quán

thông và buông bỏ, nhưng con vẫn không gánh nổi Thầy ơi.

Vài hàng kính trao Thầy nỗi lòng của con, thiết tha nhờ Phật lực soi sáng sự si mê tăm tối của con. Khi nhận được thư này, nếu Thầy rảnh và khỏe, xin Thầy viết riêng cho con ít lời dạy bảo vàng ngọc, con thành thật cảm ơn Thầy.

Đứa con ngu si.

N M.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montreal A, ngày 11/11/2001

N M,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 29/9/2001 được biết con đang vấp vướng trong nguyên lý dâm dục, nghiệp lực tri kéo lặn độn lao đao. Cần sự dứt khoát của chính con thì mới có cơ hội tự cứu. Trước khi lúc nào cũng không dứt khoát, nó sẽ diễn ra nhiều việc rắc rối cho chính con, muốn tu tốt thì cần sự dứt khoát thực hành pháp môn.

Mong con tự thức.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

TÂN NIÊN

Tân niên Trời độ khắp phương trời
Thanh khí gieo duyên khắp các nơi
Tình đẹp an vui tâm tự giác
Thông hành ba cõi đón xuân Trời.

Xuân Trời muôn loại nghỉ ngơi
Hương thanh giải trược nơi nơi an hòa
Cộng đồng khai triển một nhà
Màu xanh màu đỏ chan hòa tình thương
Bình tâm học hỏi mở đường
Tâm giao bình đẳng yêu thương muôn loài
Luật sanh sanh hóa an bài
Trăm hoa đua nở tiến hoài không ngừng
Người tu tự tiến không ngừng
Giải mê phá chấp từng bừng nội tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Tâm tu tâm tiến tâm thâm đạt thông
Cộng đồng khai triển ý công
Người dựng chung gốc cảm thông luật Trời
Ban ơn chúc phúc khắp nơi
Cha ban tình đẹp, nơi nơi an hòa
Cha ban tình đẹp, nơi nơi an hòa
Cha ban tình đẹp, nơi nơi an hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

40. CHUYỆN HỒ THAN LỬA CÂY KEO (Tiền Thân Khadirangara)

Ta thà rơi địa ngục...,

...
Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát sanh ra trong gia đình một vị triệu phú ở Ba-la-nại, được nuôi dưỡng trong sự xa hoa như một hoàng tử. Khi đến tuổi trưởng thành, vừa mới mười sáu tuổi, Bồ Tát đã đạt đến điều luyện trong tất cả kỹ thuật. Sau khi cha chết, được đặt lên địa vị triệu phú, Bồ Tát cho xây dựng sáu trường bố thí, bốn nhà tại cửa bốn thành, một nhà tại trung tâm thành, một nhà trước cửa trú xứ của mình, và tổ chức bố thí lớn, giữ giới, tuân giữ những ngày Bồ Tát (*Uposatha*).

Một hôm, trong giờ điểm tâm, khi các món ăn hảo hạng được mang vào cho Bồ Tát, một vị Đức Giác Phật, sau bảy ngày thiền, vừa xuất định và nhận xét: “Đã đến giờ đi khát thực, nay ta phải đến nhà của vị triệu phú Ba-la-nại”. Sau khi chùi răng với que đánh răng bằng cọng trầu leo, rửa mặt tại hồ Anotatta, rồi đứng trên cao nguyên Manosila, vị Đức Giác Phật mang y dưới, cột dây lưng, đắp y ngoài lấy bình bát bằng đất do thần thông hóa hiện, đi ngang qua hư không và đứng trước cửa nhà, trong khi bữa điểm tâm được mang vào cho Bồ Tát. Bồ Tát thấy vị Đức Giác Phật, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, nhìn người đứng hầu, chỉ rõ cần dâng cúng món ăn. Người hầu nói:

- Thưa ông chủ, con phải làm gì?

Bồ Tát nói:

- Hãy đem bình bát vị ấy lại đây.

Ngay trong thời khắc ấy, Ác ma lòng lộn hiện lên, tự nghĩ: “Vị Đức Giác Phật này chỉ được đồ ăn từ bảy ngày trước, nếu hôm nay không được ăn, vị ấy sẽ chết. Ta sẽ làm vị ấy chết và làm vị triệu phú chấm dứt việc bố thí”.

Ngay lúc ấy, Ác ma đi đến, hóa hiện ở trong nhà một hồ than lòng sâu tám mươi khuỷu tay (một khuỷu tay = 45 cm). Hồ ấy đầy những than rừng bằng cây keo cháy rực, cháy đỏ có ngọn, hiện ra như địa ngục. Sau khi tạo ra hồ than hùng ấy, Ác ma tự mình đứng giữa hư không. Người hầu đi đến, định mang bình bát lại, thấy vậy, hoảng sợ quay lui. Bồ Tát hỏi:

- Nay con thân, sao con trở lui?

Người ấy nói:

- Thưa ông chủ, trong nhà có một hồ than hùng, cháy đỏ rực, cháy có ngọn.

Những người khác đi đến cũng hoảng sợ chạy trốn hết.

Bồ Tát suy nghĩ: “Hôm nay, Ác ma có uy lực, đang nỗ lực ngăn chặn ta bố thí. Ta cần phải cho nó biết dù trăm Ma, ngàn Ma, trăm ngàn Ma cũng không làm cho ta dao động. Hôm nay chúng ta sẽ làm cho chúng thấy ai mạnh hơn ai, ai có uy lực hơn ai”.

(còn tiếp)